

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 110/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Frnčom, advokátska kancelária, Uralská 11, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv zaručených v čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV Pz 54/18/1000 v súvislosti s nerozhodnutím o návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní doručeného 13. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

1987, Švábska 26, Prešov (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv zaručených v čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV Pz 54/18/1000 v súvislosti s nerozhodnutím o návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní doručeného 13. júna 2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prešov, odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: ORP-822/1-VYS-PO-2017 z 12. decembra 2017 podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie pre zločin marenie spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) a 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

3. Proti označenému rozhodnutiu vyšetrovateľa sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej Krajská prokuratúra v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) rozhodla uznesením sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nie dôvodnú.

4. Uznesenie vyšetrovateľa z 12. decembra 2017 v spojení s uznesením krajskej prokuratúry z 18. mája 2018 sťažovateľ (prostredníctvom svojho obhajcu) napadol mimoriadnym opravným prostriedkom – návrhom na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, ktorý bol generálnej prokuratúre doručený 13. júna 2018, teda v zákonnej trojmesačnej lehote (§ 364 ods. 1 Trestného poriadku).

5. Sťažovateľ tvrdí, že napriek riadnemu a včasnému podaniu návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní ho generálna prokuratúra „úplne

ignorovala a nevybavila v lehote 6 mesiacov od právoplatnosti napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia, ako to vyžaduje ust. § 364 ods. 3 Tr. por.“. Zo strany generálnej prokuratúry mu nebolo doručené žiadne rozhodnutie alebo upovedomenie o tom, ako bol jeho návrh vybavený.

6. V súvislosti s nerozhodnutím o návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní sťažovateľ podal 29. januára 2019 trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, prípadne iného trestného činu, ktoré vyšetrovateľka Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, odboru kriminálnej polície, 3. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľka“) uznesením sp. zn. ČVS: ORP-254/3-VYS-B1-2019 z 29. apríla 2019 podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietla.

7. Rozhodnutie vyšetrovateľky z 29. apríla 2019 sťažovateľ napadol sťažnosťou, o ktorej na základe výnimky z miestnej a vecnej príslušnosti rozhodla samotná generálna prokuratúra uznesením č. k. XV Gn 156/19/1000-8 z 8. júla 2019 tak, že riadny opravný prostriedok sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodný.

8. Z uznesení vyšetrovateľky pod ČVS: ORP-254/3-VYS-B1-2019 z 29. apríla 2019 a generálnej prokuratúry č. k. XV Gn 156/19/1000-8 z 8. júla 2019 sa sťažovateľ dozvedel, že jeho návrh z 12. júna 2018 doručený generálnej prokuratúre 13. júna 2018 generálna prokuratúra založila do spisu vedeného pod sp. zn. IV Pz 54/18/1000, týkajúceho sa skoršieho podania sťažovateľa z 21. februára 2018 vyhodnoteného generálnou prokuratúrou ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov činných v prípravnom konaní, a nie ako návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku. Podanie z 21. februára 2018 bolo z dôvodu príslušnosti postúpené krajskej prokuratúre, o čom bol sťažovateľ písomne upovedomený.

9. Neskoršie podanie z 12. júna 2018, doručené generálnej prokuratúre 13. júna 2018 generálna prokuratúra opäť vyhodnotila tak, že nejde o návrh na zrušenie rozhodnutia

v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, ale podľa obsahovej stránky išlo o opakovanú žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní (okresnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Pv 508/17/7707 a vyšetrovateľa v konaní vedenom pod ČVS: ORP-822/1-VYS-PO-2017). Podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 6/2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní (ďalej len „príkaz“) sa opakovaná žiadosť, ktorá bola totožná s pôvodným podaním, nevybavuje a podávateľ sa o odložení opakovanej žiadosti neupovedomuje. Po vyhodnotení opakovanej žiadosti príslušný prokurátor vyhotoví len úradný záznam o tom, že vo veci bolo konané a táto nebola zničená ani zmanipulovaná. O podaní z 12. júna 2018 preto generálna prokuratúra nekonala ani nevydala žiadne rozhodnutie.

10. Sťažovateľ je presvedčený, že generálna prokuratúra jeho návrh z 12. júna 2018 po obsahovej stránke nesprávne vyhodnotila, čo spôsobilo, že ho ignorovala a nevybavila v zákonom stanovenej lehote. Zvýraznil, že argumentácia uvedená v uznesení generálnej prokuratúry sp. zn. XV Gn 156/19/1000 z 8. júla 2019 je zjavne nesprávna a ústavne netolerovateľná, pretože popiera právo sťažovateľa na riadne (meritórne) rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii, a ktorý aj reálne uplatnil na ochranu svojich porušených práv.

11. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ osvedčil, že od generálnej prokuratúry dostal odpoveď na podanie z 21. februára 2018, a to upovedomenie pod sp. zn. IV Pz 18/18/1000 z 15. marca 2018, z ktorého vyplýva, že toto podanie generálna prokuratúra posúdila ako návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní v podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, konkrétne uznesenia vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: ORP-822/1-VYS-PO-2017 z 12. decembra 2017 o vznesení obvinenia sťažovateľovi za zločin marenia spravodlivosti, a bolo mu oznámené, že uznesenie o vznesení obvinenia, ktorého zrušenia sa údajne domáha, nie je právoplatné, lebo o jeho sťažnosti proti tomuto uzneseniu ešte nebolo rozhodnuté, a preto bolo jeho podanie z 21. februára 2018 posúdené ako doplnenie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a postúpené krajskej prokuratúre.

12. Na upovedomenie generálnej prokuratúry sp. zn. IV Pz 18/18/1000 z 15. marca 2018 sťažovateľ reagoval podaním z 9. apríla 2018 označeným ako „*Žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Generálnej prokuratúry SR vo veci vedenej pod sp. zn. IV Pz 18/18/1000*“, v ktorom uviedol, že podaním z 21. februára 2018 sa nedomáhal zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia, ale zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní týkajúcich sa nevyhlásenia vyšetrovateľa v danej trestnej veci. Podanie z 9. apríla 2018 však ostalo bez odpovede zo strany generálnej prokuratúry.

13. Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia vyšetrovateľa z 12. decembra 2017 o vznesení obvinenia sa sťažovateľ po prvýkrát domáhal zrušenia tohto rozhodnutia návrhom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku doručeným generálnej prokuratúre 13. júna 2018.

14. Sťažovateľ je presvedčený, že v prípade podania návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku tak ako to urobil on, nemôže prokurátor generálnej prokuratúry takýto návrh posudzovať podľa ustanovení príkazu, ale iba podľa Trestného poriadku. „*Keďže inštitút zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní v zmysle ust. § 363 a nasl. Tr. por. je priamo upravený v Tr. por., teda prokurátor o ňom rozhoduje podľa Trestného poriadku, tak nemožno návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní (uznesenia o vznesení obvinenia) zo dňa 12. 6. 2018, urobený v zmysle ust. § 363 a nasl. Tr. por., posudzovať podľa Príkazu generálneho prokurátora SR č. 6/2017 zo dňa 12. 5. 2017 ako nejakú opakovanú žiadosť.*“

15. Podľa názoru sťažovateľa je nepochybné, že generálna prokuratúra nevenovala návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku podaného 12. júna 2018 (doručeného generálnej prokuratúre 13. júna 2018) pozornosť zodpovedajúcu jej povinnostiam, pritom bola povinná o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku rozhodnúť v lehote 6 mesiacov od právoplatnosti napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia, teda do 18. novembra 2018. Tým malo zároveň dôjsť aj k zbytočným priet'ahom pri rozhodovaní o takto uplatnenom

mimoriadnom opravnom prostriedku. Generálna prokuratúra podľa presvedčenia sťažovateľa nezákonným a ústavne neakceptovateľným postupom (nečinnosťou, resp. nekonaním o návrhu či nevenovaním pozornosti zodpovedajúcej jej povinnostiam) zmarila právo sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy, ktorý je upravený priamo v Trestnom poriadku ako mimoriadny opravný prostriedok.

16. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa

- podľa článku 6 ods. 1, článku 6 ods. 3 písm. b) a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- podľa článku 47 a článku 48 ods. 2 Charty základných práv EÚ,

- podľa článku 46 ods. 1, článku 48 ods. 2 a článku 50 ods. 3 Ústavy SR

postupom Generálnej prokuratúry SR vo veci sp. zn. IV Pz 54/18/1000 o návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní v zmysle ust. § 363 a nasl. Tr. por., ktorý bol podaný dňa 12. 6. 2018 (a doručený Generálnej prokuratúre SR dňa 13. 6. 2018) v súvislosti s nerozhodnutím o tomto návrhu v zákonom stanovenej lehote, bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Generálnej prokuratúre SR pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 6 000 €, ktoré mu je Generálna prokuratúra SR povinná zaplatiť.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

20. Podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je podaný oneskorene.

21. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, práv zaručených v čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) a čl. 13 dohovoru a práv zaručených v čl. 47 a čl. 48 ods. 2 charty postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV Pz 54/18/1000, ku ktorému malo dôjsť nerozhodnutím o návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia z 12. decembra 2017) vydaného v prípravnom konaní doručeného generálnej prokuratúre 13. júna 2018.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

24. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

26. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:...

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;...

27. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

28. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

Právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti.

29. Podľa čl. 48 ods. 2 charty každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.

III.

30. Podstatu ústavnej sťažnosti tvorí námietka sťažovateľa, že o jeho návrhu z 12. júna 2018 na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní, konkrétne uznesenia vyšetrovateľa vydaného pod ČVS: ORP-822/1-VYS-PO-2017 z 12. decembra 2017 o vznesení obvinenia sťažovateľovi (v spojení s uznesením krajskej prokuratúry sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018) nebolo generálnou prokuratúrou, ktorej bol návrh doručený 13. júna 2018, rozhodnuté.

31. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že o tom, ako sa generálna prokuratúra s návrhom sťažovateľa na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia vysporiadala, sa sťažovateľ dozvedel z uznesenia vyšetrovateľky vydaného pod ČVS: ORP-254/3-VYS-B1-2019 z 29. apríla 2019, ktorým bolo odmietnuté trestné oznámenie sťažovateľa podané práve v súvislosti s „nekonaním“ generálnej prokuratúry o jeho návrhu z 12. júna 2018. Závery vyšetrovateľky potvrdila generálna prokuratúra v rozhodnutí o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu z 29. apríla 2019, a to uznesením č. k. XV Gn 156/19/1000-8 z 8. júla 2019. Z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že tieto rozhodnutia, týkajúce sa jeho trestného oznámenia boli sťažovateľovi doručené v mesiaci máj (11.) a júl (17.) 2019.

32. Od mesiaca máj, príp. júl 2019 teda sťažovateľ vedel, že generálna prokuratúra o jeho návrhu z 12. júna 2018 podaného podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, ktorým sa domáhal zrušenia uznesenia o vznesení mu obvinenia z 12. decembra 2017, konať a rozhodovať nebude, a vedel aj dôvod takéhoto postupu. Sťažovateľ preto od doručenia mu uznesenia vyšetrovateľky z 29. apríla 2019, najneskôr od doručenia mu uznesenia generálnej prokuratúry z 8. júla 2019 nepochybne disponoval všetkými informáciami potrebnými pre koncipovanie ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho základných práv, a to v takom rozsahu, ako ich v skutočnosti uplatnil v aktuálnom konaní pred ústavným súdom.

33. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo

upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

34. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 203/2010). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

35. Ústavný súd už mnohokrát uviedol, že nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (obdobne pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

36. Z platnej právnej úpravy, resp. z argumentačného priestoru jej vymedzeného je podľa presvedčenia ústavného súdu nevyhnutné určenie začiatku plynutia uvedenej subjektívnej lehoty pri opatrení alebo inom zásahu do práv sťažovateľa interpretovať rigorózne, t. j. takou dikciou, že sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa sťažovateľ pri zachovaní postupu lege artis o takomto opatrení alebo inom zásahu dozvedieť mohol a mal. Možnosť dozvedieť sa o opatrení alebo inom zásahu do základných

práv alebo slobôd sťažovateľa je totiž podľa názoru ústavného súdu potrebné posudzovať pri rešpektovaní objektívneho hľadiska vychádzajúceho z požiadavky, že sťažovateľ musí venovať opatreniam alebo iným zásahom, ktorými mohli byť porušené jeho základné práva alebo slobody, náležitú pozornosť (obdobne I. ÚS 522/2017).

37. Je evidentné, že sťažovateľ sa o tom, ako generálna prokuratúra vybavila jeho návrh z 12. júna 2018 (doručený jej 13. júna 2018), mohol dozvedieť už v mesiaci máj 2019 (doručením mu uznesenia vyšetrovateľky z 29. apríla 2019), prípadne v júli 2019 (doručením mu uznesenia generálnej prokuratúry z 8. júla 2019). Od tohto momentu začala sťažovateľovi plynúť lehota dvoch mesiacov na podanie ústavnej sťažnosti. Reálne ju elektronickými prostriedkami podal 4. novembra 2019.

38. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa a jej príloh nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by bolo potrebné považovať ju za podanú včas a ani sám sťažovateľ nepredniesol právne významný argument, ktorým by odôvodnil, prečo s jej podaním vyčkával a na ústavný súd sa obrátil až po takmer 6, resp. 4 mesiacoch od nadobudnutia ústavnoprávne relevantnej informácie.

39. Prípadný názor sťažovateľa, že ústavná sťažnosť je podaná včas vzhľadom na skutočnosť, že o jeho návrhu z 12. júna 2018 nebolo generálnou prokuratúrou dosiaľ rozhodnuté, v okolnostiach danej veci nie je akceptovateľný. Sťažovateľ si od mája 2019 musel byť vedomý toho, že generálna prokuratúra „založením“ predmetného návrhu sťažovateľa konanie o ňom skončila a že sa ním už nebude zaoberať, teda očakávanie iného výsledku ani ďalšieho postupu generálnej prokuratúry v tejto veci už nebolo zo strany sťažovateľa legitímne. Táto skutočnosť vylučuje aj možnosť vzniku zbytočných prietahov v postupe generálnej prokuratúry, tak ako to namieta sťažovateľ.

40. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

41. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu